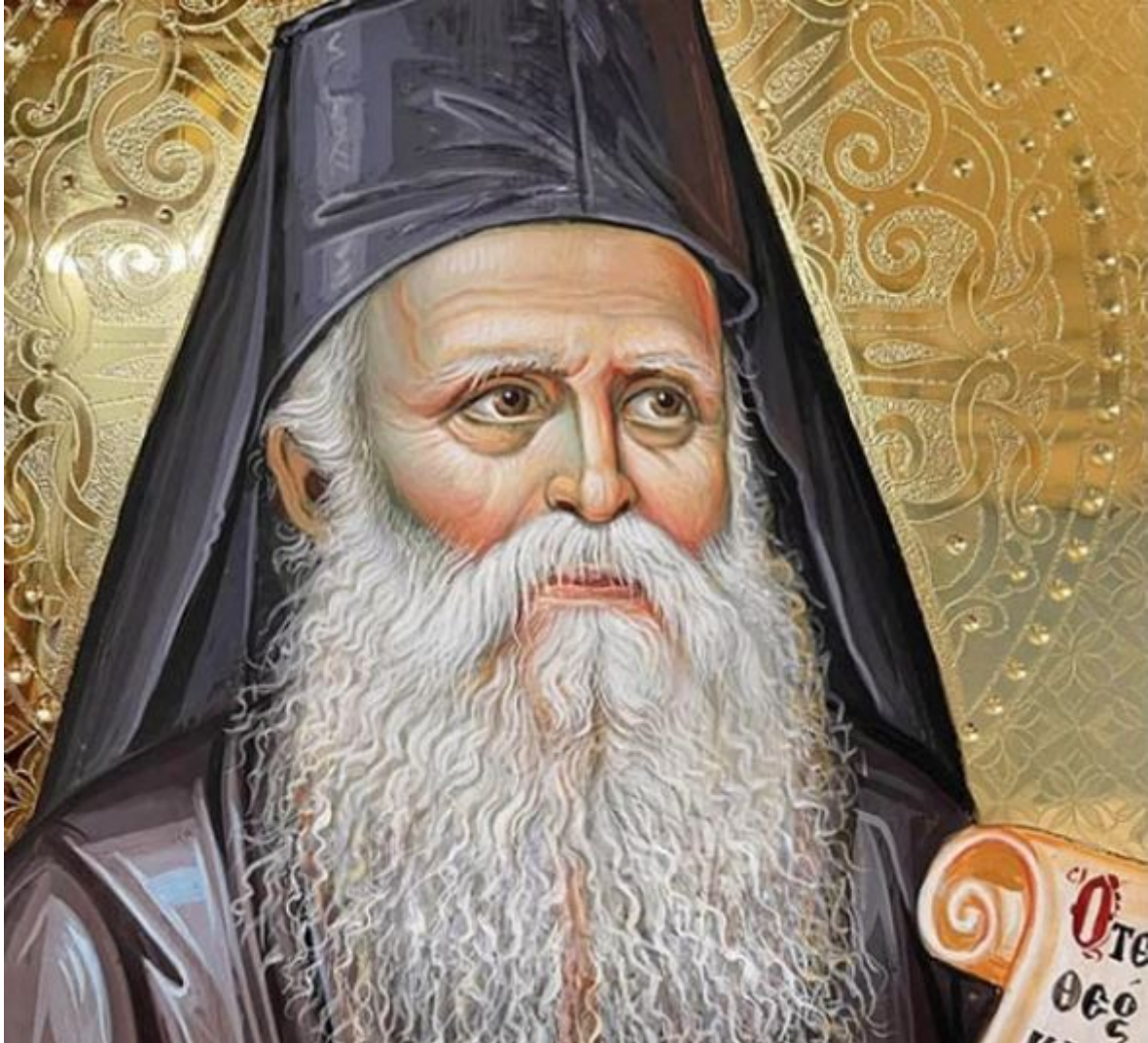

Τί είναι αδύνατο για τον Παντοδύναμο Θεό! - Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ [Γνώμες](#)

«Μου είπε κάποτε, προ ετών, ο σεβαστός μοι γέρων (νυν επισήμως όσιος) Γεράσιμος ο υμνογράφος:

– Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λέγει ότι το μόνον, το οποίον αδυνατεί να πράξη ο Παντοδύναμος Θεός είναι το να ενωθή με τον ακάθαρτον άνθρωπον. Εις αυτό αδυνατεί» (αρχ. Ιωαννίκιος, Αθωνικόν Γεροντικόν).

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Δεν αποτελεί «λογοπαίγνιο» η τοποθέτηση του αγίου Γρηγορίου και όλων των

αγίων που αναφέρονται στην παραπάνω αλήθεια: ο παντοδύναμος Θεός... αδυνατεί σε κάτι! Και το σημειώνουμε γιατί υπάρχουν κάποιοι βλάσφημοι, με επίγνωση ή όχι, οι οποίοι θέλοντας να ειρωνευτούν την πίστη χρησιμοποιούν ακριβώς αυτήν τη σοφιστεία: «μπορεί ο Θεός που είναι παντοδύναμος να κάνει κάτι που είναι γι' αυτόν αδύνατο; Αν δεν μπορεί, άρα δεν είναι παντοδύναμος!» Η βλασφημία είναι προφανής: τον Θεό Τον αντιμετωπίζουν ως... παιχνίδι, ως άθυρμα που μπορούν να Του θέτουν ερωτήματα, να Τον υποβάλλουν σε... κουίζ, για να μπορέσουν να... γελάσουν μαζί Του ή μάλλον αφορμώμενοι από Αυτόν να παρουσιάζονται στα μάτια των «ελαφρών» ανθρώπων «έξυπνοι» και «απελευθερωμένοι», που βρίσκονται «υπεράνω» και του ίδιου του Θεού! Η αφροσύνη στο έπακρον! Τρέμει κανείς απέναντι σ' αυτούς τους ανθρώπους, όχι βεβαίως για την ανοησία τους, αλλά γιατί βλέπει την ενδεχόμενη παιδαγωγική επέμβαση του Δημιουργού, διότι «φοβερόν το εμπεσείν εις χείρας Θεού ζώντος», ο Οποίος «ου μυκτηρίζεται», δεν μπορείς να παίξεις μαζί Του! Η μόνη παρηγοριά είναι η απόλυτη πίστη στην αγάπη Του, η Οποία κάποιους τέτοιους ανθρώπους, αν δεν εκκινούν από δαιμονικές προϋποθέσεις, δηλαδή από υπέρμετρη υπερηφάνεια, τους συνετίζει συνήθως με ελαφρούς πειρασμούς για να ορθοφρονήσουν.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λοιπόν, κατά τον όσιο Γεράσιμο τον υμνογράφο, τον Μικραγιαννανίτη, διατυπώνει εν προκειμένω την αλήθεια την οποία ο ίδιος ο Κύριος απεκάλυψε: «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεόν όψονται». Θα δουν δηλαδή τον Θεό, που θα πει μπορούν να ενωθούν εμπειρικά με τον Θεό, να μετέχουν στη θεοποιό ενέργειά Του, μόνον εκείνοι που αγωνίζονται να έχουν καθαρή την καρδιά τους από ό,τι αμαρτωλό και εμπαθές. Ακριβώς διότι ο Θεός «εν αγίοις αναπαύεται», ο απόλυτα καθαρός και άγιος Θεός βρίσκει τόπο καταπαύσεώς Του το έδαφος της καρδιάς ενός ανθρώπου που είναι συντονισμένος μαζί Του, που «συγγενεύει» μ' Εκείνον. Κι αυτό συμβαίνει γιατί Θεός και αμαρτία δεν συμβιβάζονται, φως και σκοτάδι δεν συνυπάρχουν, όπου υπάρχει το φως εκεί δεν υφίσταται το σκοτάδι, κι όπου υπάρχει το σκοτάδι εκεί δεν υφίσταται το φως. «Ουδείς δύναται δυσίν κυρίοις δουλεύειν».

Και βλέπουμε την αλήθεια αυτή στη ζωή όλων των αγίων μας. Τι αγωνίστηκαν και αγωνίζονται με τη χάρη του Θεού να κάνουν όλοι οι άγιοι, οι πιστοί δηλαδή του Χριστού και της Εκκλησίας; Να καθαρίσουν την καρδιά τους, τον εσωτερικό τους κόσμο με τον μόνο τρόπο που έχει υποδείξει ο Κύριος και οι άγιοι Απόστολοί Του: την τήρηση των αγίων Του εντολών. Είναι γνωστό σε όλους: την ώρα που ο πιστός ως μέλος Χριστού κινηθεί προς εφαρμογή αυτών που ο Κύριος έδωσε εντολή, την πίστη δηλαδή στον Θεό και την αγάπη προς τον συνάνθρωπο - «αύτη εστιν η εντολή του Θεού, ίνα πιστεύσωμεν τω ονόματι Αυτού και αγαπώμεν αλλήλους» -, την ίδια ώρα ενεργοποιείται και η μεγάλη χάρη που κάνει τον άνθρωπο να μένει

μέσα στον Χριστό και τον Χριστό μέσα σ' εκείνον, μία διαρκής θεία κοινωνία ως συνέχεια της μετοχής στη μυστηριακή θεία κοινωνία. Είναι τόσο απλή η συγκεκριμένη αλήθεια, όσο απλή είναι η παραδοχή ότι για να ανάψει κανείς το φως του δωματίου του θα απαιτηθεί να πατήσει τον διακόπτη. Με το πάτημα του διακόπτη το φως ανάβει, το δωμάτιο γίνεται φωτεινό, το σκοτάδι φεύγει. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει και από πλευράς πνευματικής. Κι είναι τούτο ο αγώνας αναμαρτησίας στην ουσία, που συνιστά κατά την Εκκλησία μας και τον σκοπό της κάθε ημέρας μας και όλης της ζωής μας: «καταξίωσον, Κύριε, εν τη ημέρα, τη εσπέρα, τη νυκτί, ταύτη αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς».

Ταλαιπωρούνται πολλοί συνάνθρωποί μας, ζουν μέσα στο άγχος και την αβεβαιότητα, πληρώνουν πολλά σε θεωρούμενους ειδικούς και μη, προκειμένου να νιώσουν καλύτερα με τον ανοικονόμητο εαυτό τους – δεν ξέρουν τι να κάνουν την ύπαρξή τους, πώς να διαχειριστούν το σώμα και κυρίως την ψυχή τους! Κάθε απόπειρα για να γαληνέψουν και να ησυχάσουν μέσα τους καταλήγει σε παταγώδη συνήθως αποτυχία: είτε έκδοση σε σαρκικές ηδονές είτε ταξίδια είτε σπορ είτε οτιδήποτε άλλο ο ευφάνταστος νους τους εφευρίσκει, διότι διαγράφουν ή δεν λαμβάνουν υπ' όψιν τους τον μόνο παράγοντα που γεμίζει όντως την ψυχή του ανθρώπου, τον ίδιο τον Δημιουργό και Πατέρα τους! Ο αιώνιος λόγος του Κυρίου ακούγεται πάντοτε χωρίς διακοπές: «Ελάτε κοντά μου όλοι οι κουρασμένοι και φορτωμένοι από τα βάρη της ζωής κι Εγώ θα σας αναπαύσω»! Κι αυτή η προσέγγιση του Κυρίου βεβαίως περνάει, κατά τον λόγο του ίδιου και πάλι, μέσα από τις άγιες εντολές Του όπως είπαμε, οι οποίες και μόνες καθαρίζουν την καρδιά του ανθρώπου για να Τον καταστήσουν αισθητά παρόντα μέσα τους. Οπότε, ο σκοπός του ανθρώπου και η ανάπαυσή του δεν βρίσκεται στο κυνηγητό των κοσμικών πραγμάτων, εγγύς ή μακράν, στη γη ή στο διάστημα, αλλά σε ό,τι πρόκειται ενώπιόν του, μπροστά κυριολεκτικά στα μάτια του: στην κάθε στιγμή του χρόνου του, που «αναμένει» να πληρωθεί, να γεμίσει από το άγιο θέλημα του Θεού. Η κάθε στιγμή μας δηλαδή φέρει και τον σκοπό μας που συνιστά και τη μεγαλειοδέστερη προοπτική που έχει ακουστεί ποτέ: να ζούμε μία θεοφάνεια, να αποτελούμε μία συνέχεια του ίδιου του Θεού μας, να είμαστε ένας άλλος Χριστός πάνω στη γη!

Κι αξίζει να υπενθυμίσουμε ότι μιλάμε για μετοχή στη θεοποιό ενέργεια του Θεού, τον ίδιο τον Εαυτό Του δηλαδή, που τη δίνει σε κάθε καλοπροαίρετο πιστό Του που Τον θέλει στη ζωή του. Γιατί υπάρχουν και άλλες διαστάσεις της ενέργειάς Του, άλλες μορφές παρουσίας Του, με τις οποίες συστήθηκε ο κόσμος, διακρατείται και προχωρεί αυτός, οδεύει προς τον τελικό του προορισμό. Θέλουμε να πούμε ότι τίποτε δεν υφίσταται εκτός Θεού και των ακτίστων ενεργειών Του, είτε χώμα και πέτρα είναι αυτό είτε φυτό είτε ζώο είτε άνθρωπος πιστός ή όχι είτε τα...πάντα!

Οι άγιοί μας με φιλοσοφική ορολογία εξέφρασαν την αλήθεια αυτή λέγοντας ότι υπάρχει η ουσιοποιός ενέργεια του Θεού, η ζωοποιός ενέργεια, η σοφοποιός ενέργεια, η θεοποιός ενέργεια. Τα πάντα λοιπόν και οι πάντες βρίσκονται μέσα στις άκτιστες αυτές ενέργειες, σε μία άμεση και προσωπική σχέση δηλαδή με τον Πατέρα και Δημιουργό, αλλά η μόνη διάσταση που οδηγεί σε σωτηρία του ανθρώπου, να είναι αυτός σώος και ολόκληρος κατά τον τρόπο της δημιουργίας του, με επίγνωση της πραγματικότητας αυτής, είναι η θεοποιός ενέργεια. Κι αυτή η θεοποιός ενέργεια να ενωθεί με τον ακάθαρτο, αμετανόητο δηλαδή, άνθρωπο είναι όντως πράγμα αδύνατο!

Πηγή: pemtpousia.gr – pgdorbas.blogspot.com